

A close-up portrait of a woman's face. Her eyes are partially covered by her hand, which is painted with white, blue, and red paint. Her lips are painted a vibrant red. The background is white.

**ANDREA
RIMOVÁ**

**Modlitba
za krutých**

MOTÝL

Modlitba za krutých

Copyright © 2020 Andrea Rimová
Zodpovedná redaktorka Anetta Letková
Dizajn © Motýľ design 2020
Obálka Zuzana Ondrovičová
Foto na obálke © Felicia Simion/Trevillion Images
Vydalo Vydavateľstvo Motýľ
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2020
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica
ISBN: 978-80-8164-232-6

ANDREA
RIMOVÁ

Modlitba
za krutých

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Túto knihu venujem trom osobám ženského pohlavia, ktoré ľúbim najviac na svete.

1. Mamke Klárke, ktorá je presný opak mamy hlavnej hrdinky tejto knihy. Každému dieťaťku by som priala vyrastať s vedomím, že je pre svoju mamu celý vesmír. Ja som mala to šťastie, lebo som sa narodila ten najláskavejšej a najobetavejšej žene s veľkým Ž, na ktorú sa môžem vždy spoľahnúť. Mami, ďakujem za všetko. Si tá naj v galaxii.

2. Sestre Katke, ktorá je multifunkčný zázrak a vždy bude v mnohých sférach mojím obrovským vzorom. Nikdy som si nemusela priať lepšiu sestru, lebo ju mám od narodenia. Kati, si môj vzácný poklad, ktorého sa nikdy nevzdám.

3. Dcéрке Barborke, vďaka ktorej som kompletná. Je tým najlepším zrkadlom a učiteľkou, najúprimnejším stvorením, darkyňou tých najkrajších objatí. Pri pohľade na ňu sa kúpem v šťastí, a keď počujem jej rozkošný hlások, je mi jasné, že je to najúžasnejšie a najhodnotnejšie, čo som v živote dokázala. Srdiečko, ďakujem ti za premenu svojej existencie na skutočný život.

Kočky moje, chcem vám vyjadriť nekonečnú lásku, ale aj vďaku.

Opäť ste mi boli oporou v procese písania tejto knihy. Verili ste mi, keď som to najviac potrebovala, a dodávali mi silu. Dnes držíte v rukách Modlitbu za krutých. Nech vám táto kniha navždy pripomína, aké máme šťastie, že sme od úplného začiatku ten najlepší ženský tím. Ľúbim vás.

Prológ

Podarilo sa, aj keď nie tak, ako som predpokladal.

Šiel som tam, kde to čoskoro označia ako miesto činu. Bol som si istý, že už určite nespí.

Nečakal som, že ju tu uvidím. Práve ju!

Odchádzala so širokým úsmevom a s blaženým výrazom na tvári. Objali sa a letmo sa pobožkali a ja som pocítil šialenú žiarlivosť, keď jej veselo kýval.

Spali spolu? Vylúčené!

Prečo sa potom obaja tvárili tak spokojne?

Aj tak je to už jedno.

Skontroloval som si zbraň. Čakala vo vrecku na svoj veľký moment. Bola obrovská zima, preto som mal stále na rukách kožené rukavice. Posledná kvalitná vec, ktorá mi ostala zo starého života.

Uvedomil som si, že ak si ich nedám dole, nemusím si natahovať tie gumené z drogérie.

Priblížil som sa bližšie, ale iba po hranicu, kde ma nenasnímala kamera z banky oproti. Rozpútala sa medzi nami hádka. Ostrá, plná urážok a obvinení.

Vykročil som presne podľa plánu, a keď som začul za sebou kroky, potešil som sa. Aby všetko klaplo, museli sme vojsť dnu zadným vchodom, kde neboli kamery.

Vošiel som druhý a pri dverách som schválne zhodil na zem jednu rukavicu. Keď som sa po ňu zohol, pripraveným kľúčom som poškrabal okolie zámku. Keď to nájdu, bude to vyzeráť ako násilné vniknutie a podozrivého nebudú hľadať medzi najbližšími.

Vstúpili sme dnu, na miesto, kde sme prežili veľa vzrušujúcich chvíľ, a už som to nemohol vydržať. Vytiahol som zbraň a opýtal som sa na sejf a hotovosť.

Nikdy som nevidel také zdesenie v očiach.

Takto vyzerá strach zo smrti?

Vie, že som rozhodnutý a neustúpim?

Vie, že už nepríde zajtrašok?

Ani jeden z nás neveril v Boha. Keď som však začul tichú modlitbu, našťvalo ma to.

Na čo sa tu hrá? Veď je to smiešne.

Cítil som, ako vo mne narastá hnev. Uvedomoval som si, že sú to moje posledné sekundy a potom už budem navždy vrah. Bolo mi to jedno.

Modlitba neustávala, práve naopak. Pílila mi uši, lebo znela čoraz hlasnejšie. Zarezávala sa mi hlboko do srdca, ale bolo také tvrdé a studené, že ho nemohla obmäkčiť. Patrila mne a spásu mojej duše.

Takto znie modlitba za krutých.

Vystrelil som.

1.

„Musím ti dočasne skrátiť úväzok. Je to nevyhnutné opatrenie, Laura. Len sa pozri okolo seba,“ naznačil rukou polkruh v priestore rozdelenom na niekoľko menších kancelárií. „Vyzerá to tu katastrofálne. Budova je v zúfalom stave a neustály výpadok počítačov spôsobuje čoraz väčšie problémy. Keby mi nepomohol Fero, boli by sme v háji. Posledné číslo by nevyšlo kvôli sračkám s týmito haraburdami, ktoré si nezaslúžia oslovenie počítač.“

Odhodlala som sa na priamu otázku. Vo vzduchu totiž visela moja budúcnosť. Práca v časopise *Dnešok* ma živila.

„Čo presne to pre mňa znamená? Hovor na rovinu.“

„Budeš robiť z domu. Vy všetci. Určite to nepotrvá dlhšie ako dva až tri mesiace, kým to tu dáme do poriadku a zabezpečíme moderné a spoľahlivé fungovanie redakcie.“

Zmocnil sa ma zvláštny pocit. Niečo tu nehralo.

„Znamená skrátený úväzok, že krachujeme? Nejde mi to do hlavy, Rado. Budeme pracovať menej ako doteraz. Neodzrkadlí sa to na úrovni časopisu?“

Bez váhania zavrtel hlavou.

„Poviem ti to, lebo si mi ako sestra. Darí sa nám výborne a predávame oveľa viac ako pred pol rokom. Záujem o inzerciu rastie, takže si môžeme dovoliť dať do poriadku naše pracovisko a dokúpiť lepšie vybavenie. Je to nevyhnutnosť. Náš grafik robí divy a vy redaktori odvádzate skvelú prácu. Mám niekoľko nápadov, ktoré chcem zrealizovať hneď po Novom roku, pretože sama dobre vieš, že musíme ponúknuť viac ako iní, aby sme boli stále v kurze.“

„Keď nám skrátiš úväzok, dodáme ti menej reportáží. Čím chceš pokryť strany v *Dnešku*? Hádám nechceš sprá-

viť z neho časopis plný reklám, medzi ktorými sa sem-tam objaví nejaký kvalitný článok. Vždy si bol proti tomu,“ zamračila som sa a poobzerala sa po doterajšom pracovisku. Mala som to tu rada od prvého momentu, keď som nastúpila do rozbiehajúceho sa projektu spolužiaka a priateľa.

„Nič sa neboj. Obaja vieme, aká dôležitá je reklama, ale nechcem poľaviť. Nie na úkor kvality. Časopis bude obsahovo plnohodnotný aj počas rekonštrukcie kancelárií. Niet sa čoho báť.“

„Stále nerozumiem, čo budeme publikovať.“

„Mám to premyslené. Dáme šancu mladým talentom. Študentom, ktorí si vybrali žurnalistiku, pretože nevedia robiť nič iné, iba narábať so slovom. Bloggerom s talentom a silou ohúriť masy čitateľov, ktorí kliknú na ich články,“ vyhlásil víťazoslávne.

„Takže nabehneš na univerzity medzi budúcich novinárov a budeš robiť nábor? Ponúkneš im spoluprácu? Alebo mieniš naháňať blogerov, aby ti prispeli do ďalšieho čísla grátis?“

Prikývol a v širokom úsmeve odhalil rovné biele zuby. „Urobím to sofistikovanejšie, ale v podstate áno. Za posledných šesť rokov sme si vybudovali na trhu meno. Podarilo sa nám vyhnúť škandálom aj politike a píšeme o veciach, ktoré ľudí zaujímajú. V každom ročníku sa nájdu vychádzajúce talenty, ktoré to s textom skrátka vedia. Spomeň si na naše štúdium. Kolkí okrem nás dvoch presne vedeli, čo chcú? Možno ešte Fedor a Svetlana. Pre zvyšok bola škola hrou. Potopili svoj potenciál, ak vôbec nejaký mali, hneď na začiatku a tak to potom aj dopadlo. Vidiš, že vo fachu sme len my, ak nerátam Eriku z bulváru. Z nej však nie je novinárka, ale hyena.“

Oprela som sa hlbšie o operadlo stoličky. „Takže chceš získať lacnú pracovnú silu?“

„Bingo. Len na určitý čas, Laura. Nebudú to študenti z posledných ročníkov, ktorí by si hneď po skončení školy nárokovali na prácu u nás. Na to momentálne nie je priestor, aj keď nevylučujem, že si „nevychováme“ niekoho do tímu. Pre študentov a blogerov bude prestíž publikovať reportáže v celoplošnom publicistickom časopise za veľmi symbolickú finančnú odmenu. Pre nás to budú ušetrené peniaze na lepšie vybavenie kancelárií a uľahčenie podmienok práce. Po Novom roku sa pustíme do zaujímavých projektov. Bude to skvelé.“

Prízhúrila som oči. „Si si istý, že s nami počítaš?“

„Neveríš mi?“ vyzeral šokovane.

Mykla som plecami. „To som nepovedala. Keď však získaš kvalitný obsah pre *Dnešok* za minimum peňazí, načo ti bude niekto, kto vyžaduje plat? Nedáva to logiku.“

„Laura, tento časopis je náš spoločný projekt. Mal som šťastie, že mi pri rozbehu pomohol solventný otec a strýko, ale inak sme vytvorili všetko my. Zabudla si, čím všetkým sme si za tie roky prešli? Nechýbalo veľa a všetko by sme pustili k vode, nebyť toho, že sme tvorili tím a vždy niekto z nás povedal: „Hej, hlavu hore. Zvládneme to.“ Vypracovali sme sa až sem. Môžeme si dovoliť trochu si oddýchnuť. Finančne nás nezruinuje, keď budeme nejaký čas pracovať menej. To, na čom sme robili aj niekoľko dní, môže spraviť šikovný nádejný novinár. Spoločne to schválime, až potom to pôjde do tlače. Zaslúžime si na chvíľu zvolniť tempo, nemyslíš?“

Všetko, čo hovoril, malo opodstatnenie.

Náš tím tvorila dáma v rokoch – spoľahlivá a skúsená ekonómka Paulína –, ryšavá Rozália posadnutá cestovaním, Roland, hlboko zamilovaný do divadla a hudby, chudučká Timea, ktorá sa orientovala v kuchyni a rovnako dobre aj v móde, a Šimon – milovník adrenalínových

záležitostí a výziev. Dvojčatá Emil a Peter boli okrem grafických bohov aj vytrvalí športovci a mali neskutočný zmysel pre humor.

Ja som sa špecializovala na hlboké skutočné ľudské príbehy a tak trochu aj umenie a Rado bol okrem riaditeľa a milovníka zákonov aj jazykový guru, ktorému neušla takmer žiadna chybička.

V skutočnosti sme sa všetci venovali všetkému a boli sme si nápomocní. Ak mal niekto z nás pochybnosti o svojom článku, obrátil sa na ostatných, ktorí boli aktuálne v kancelárii a poskytli mu vlastný uhol pohľadu, pripomienky, poznámky, priamu kritiku bez urážok a tak sme sa všetci navzájom učili jeden od druhého. *Dnešok* bol náš druhý domov.

„Prepáč mi tie poznámky, Rado. Na moment som sa prelakla, že je všetko na ceste do kelu. Roky sme niečo budovali a zrazu mi povieš, že mi musíš skrátiť úväzok.“

Prikývol. „Viem, že to asi vyznelo hlúpo, ale si prvá, kto o tom vie. Som rád, že si dnes prišla skôr. Ostatným to oznámim na popoludňajšej porade.“

„Ďakujem za dôveru. O aké skrátenie vlastne ide?“

„Ešte sa presne dohodneme, či pôjde o tridsať alebo štyridsať percent. Možno to bude individuálne, ale nezabúdaj, že ide maximálne o tri mesiace. Všetci tu zarábame nadštandardne, takže mierny výpadok nás nezabije. Môžeme sa venovať vlastným vášňam. Šimon a Rozália to určite radi uvítajú. S Rolandom a Timeou to bude ťažšie, ale verím, že to pochopia,“ povedal zamyslene. Potom sa ukazovák dotkol môjho nosa. „A ty môžeš konečne maľovať.“

Povzdychla som si. „Keby to bolo také jednoduché. Už dávno som nič neurobila.“

„Stále si sa nespamätala z rozchodu s tým podivínom?“

Usmiala som sa. „Neviem. Ubehlo už šesť mesiacov, ale

stále sa cítim zvláštne. Netvrdím, že mi chýba práve on, ale nie som kompletná. Po večeroch stojím pred stojanom, zvieram v ruke štetec a nie som schopná žiadneho pohybu. Dívam sa pred seba a mám chuť vymeniť štetec za nožnice. Asi mi šibe.“

„Nemyslím si. Chce to čas. Všetko je relatívne, moja dráha. Čoskoro budeš opäť plná nápadov a vytvoríš krásne veci. Uvidíš.“

Rado mi vždy veril. Už na strednej škole sme si rozumeli a spolužiaci si robili posmešky, že spolu chodíme. Pravda bola taká, že sa mi nikdy nezdal fyzicky príťažlivý. Bol veľmi vtipný a pozitívne naladený, inteligentný a šikovný a sršal skvelými nápadmi, ale z mojej strany tam chýbala povestná iskra. V maturitnom ročníku som ho podozrievala, že je do mňa tajne zamilovaný, ale vyvrátil mi to vzťahom s pehavou tretiačkou, ktorú pozval aj na stužkovú. Chodili spolu ďalšie dva roky, potom ju, už ako vysokoškolák, vymenil za tanečnicu Gabiku s božským telom, ktorú si napokon aj vzal a v harmonickom vzťahu vychovávajú dcérku Editku.

Vedel, ako rada maľujem, a vždy sa zaujímal o nové prírastky v mojom skromnom portfóliu v obale za skriňou v rodičovskom dome na okraji malého mestečka na Orave.

Keď sme odišli kvôli vysokej škole do Bratislavy, opäť bol mojím spolužiakom a neopísateľnou oporou. Z jeho ženy Gabiky sa stala moja dobrá priateľka a zo mňa urobili krsťnú mamu malej Editky.

Rozoberali so mnou jazvy na duši z nevydareného vzťahu s mamou a z absencie otca, ktorý to vzdal, podporovali ma v písaní a maľovaní a hojili mi zlomené srdce už len tým, že som mohla zblízka pozorovať ich život.

Pred očami som mala jasný príklad toho, ako má fungovať rodina, ako sa má otec ponáhľať z práce, aby videl

vyrastať dieťa, ako sa dá všetko zvládnuť za pomoci vzájomnej snahy diskutovať a hľadať riešenie. Predstavovali pre mňa nádej, že skutočná láska je založená na hlbokých hodnotách, nie na prchavej príťažlivosti, ktorá je zradná a schopná zničiť všetko okolo.

Rozhovory s Radom ma vždy povzbudili. Necítila som sa osamelo. Pri pohľade naňho som pochopila, že nechce rozpustiť redakciu, ale práve naopak. Úspech časopisu *Dnešok* ho poháňal vpred. Zdalo sa, že tento vysoký štíhly muž s jazvami po akné, zelenými očami a strniskom na brade sa vezie na dobrej vlne. Aj ja som túžila chytiť podobnú a už ju nepustiť.

2.

Zmeškaný hovor od mamy ma prekvapil. Na displeji svietilo jej meno – Marina. Tak som ju mala uloženú a v rozhovoroch s Radom a Gabikou sme ju často označovali menom.

Nemala vo zvyku volať mi. Občas mi poslala správu, aby mi oznámila, že ešte existuje, a ja som jej rovnako chladne odpísala niekoľkými slovami. O pár týždňov som bola na rade ja a kontaktovala som ju stroho, bez emócií a pretvárky.

Ahoj. Mám sa dobre. V práci je super. Som zdravá a spokojná. Dúfam, že si v poriadku. Pekný deň. Laura

Nevedela som, čo viac napísať. Mama sa nikdy nezaujímalala o môj citový život, prácu a byt, v ktorom bývam, o ľudí, s ktorými sa stretávam. Nebola som pre ňu dôležitá už ako dieťa, takže ma to netrápilo a zvykla som si. Malo to totiž aj svoju výhodu. Bolo jej jedno, čo robím. Nekárala ma, keď som v čase puberty prišla z piatkovej diskotéky

domov až nadránom. Dôvodom bol väčšinou fakt, že sama nebola doma. Žili sme síce spolu, ale každá zvlášť.

Vedela som, že na mamu sa nemôžem veľmi spoľahnúť. Kašlala na moje rodičovské združenia, nad školským výletom len mávla rukou a poznamenala, že nemusím ísť všade tam, kam ostatní. Väčšinou som ju nakoniec presvedčila a dovolila mi ísť. Hlavne, keď sa ma mohla na niekoľko dní úplne zbaviť. Hodila mi na stôl peniaze na výlet, prihodila vreckové a zavrela sa vo svojej izbe. V deň odchodu mi ani nepopriala šťastnú cestu. Zaujímal ju len jediný – kedy presne sa vrátim.

Gabika nesúhlasne vrtela hlavou, keď som jej krátko po zoznámení rozprávala o podmienkach, v ktorých som sa menila z dievčatka na ženu. Mamin nezújem a chlad mi nepripadali príliš zvláštne, lenže Gabča bola z mojich rečí rozrušená.

„Nemáš aspoň súrodencov?“ opýtala sa v deň, keď mi ju Rado predstavil.

„Nie. Takto je to lepšie, aj keď by sa mi občas zišiel niekto, kto by ma vypočul,“ priznala som.

Venovala mi ďalší ľútostivý pohľad. „Čo tvoj otec?“

Vybavila som si posledné spomienky na muža, ktorý si po jednej hlučnej hádke s mamou zbalil do kufra zopár vecí a viac som ho nevidela. Netušila som, kam sa podel, ale do nášho života sa viac nevrátil. Nemala som ani päť rokov, keď mame vynadal do špinavých kuriev a klamárok a natrvalo zavrel za sebou dvere.

„Otec je preč. Odišiel dávno predtým, ako som nastúpila do školy. Ani ma neobjal na rozlúčku. Vlastne ani neviem, či ma niekedy vôbec objal. Akosi si na to nespomínam,“ povedala som bez emócií. „Prešlo viac ako dvadsaťpäť rokov a za celý ten čas ma nekontaktoval. Mama tvrdí, že ani ju, a ja jej verím. Ich vzťah bol pre oboch utrpením.“

„Zbabelec. Rozumiem, že mu to nevyšlo s Marinou, ale čo ty? Netrápilo ho, že vyrastáš bez otca?“ hnevala sa Gabika.

„Nie. Ako dieťa som si často priala, aby sa vrátil a vzal ma do cirkusu alebo na detské ihrisko. Túžila som po tom, aby ma učil bicyklovať, čítať, plávať a všeličo, čo zažívali moje kamarátky so svojimi otcami. V puberte mi došlo, že sa nevráti. A aj keby, už by bolo na všetko neskoro. Bicyklovať ma naučil starší sused, ktorého som párkrát v noci zahliadla, ako sa potajomky vytráca z Marininej spálne a vracia sa domov do vedľajšieho domu k spiacej manželke. Keď som pochopila dôvod jeho nočných návštev, bolo mi z matky na vracanie. Desila som sa toho, že budem ako ona.“

„Panebože! Nechcela by si vedieť, čo je teraz s tvojím otcom? Mňa by to na tvojom mieste zaujímal.“

Vtedy zasiahol Rado, ktorý si k nám prisadol k stolu v kaviarni tesne pred Gabikinou otázkou.

„Marina si nezaslúži, aby sme sa o nej rozprávali, a Laurin otec už nežije. Zistili sme to tesne pred promóciami.“

Prikývla som.

„Je to tak. Žil v Česku so ženou, ktorá mu mohla byť matkou. Vraj sa mali radi,“ zasmiala som sa. „Je to naddho a nechcem o tom teraz hovoriť. Ešte ujdeš a Rado mi to dá za vinu.“

„Neviem pochopiť, ako môžu ľudia opustiť svoje deti,“ zamumlala Gabika, ignorujúc môj pokus byť vtipná, a odpila si tmavého piva. „Prepáč, že som otvorila túto tému. Len som chcela vedieť viac. Rado mi o tebe často hovoril.“

Pozrela som sa na ich prepletené prsty. „Už roky je to môj najlepší kamarát. Sme ako súrodenci, aj keď sme žili úplne odlišné životy. Mal všetko, čo ja nie – rodinné zázemie, podporu aj peniaze, ale nikdy ma nesúdil ani sa nevyvyšo-

val. Ak mu ublížiš, budeš mať so mnou problém,“ pohrozila som jej prstom a tvárila sa pritom vážne. Aj som to tak myslela.

Pozorne ma počúvala a všimla som si, že Radovi stisla prsty. Podľa mňa jej vtedy došlo, že pre ňu nie som žiadna hrozba a že spolu so vzťahom s úžasným mužom získava niečo ako sestru.

K téme mama sme sa vrátili ešte zopárkrát, ale nerobilo to dobrotu. Niekoľko nocí po tom som nemohla pokojne spať, vynárali sa mi nepekné spomienky, ktoré som sa roky snažila potlačiť. Zobudila som sa spotená a na hrudi ma ťažil hnusný pocit bezmocnosti. Akoby mi tam ktosi zlomyseľný položil ťažký balvan. Na krátky moment som bola opäť dievčatko, ktoré nikoho nezaujíma.

S plynúcim časom som zisťovala, že mamin odstup a chlad, ktoré ma sprevádzali celý život, ma poznačili. Nechcela som myslieť na to, že asi nie som schopná a hodná lásky a že asi preto zlyhali všetky moje vzťahy.

Preto mi dnes pripadalo zvláštne, že mi volala.

Marina.

Hľadela som na striedajúce sa samohlásky a spoluhlásky na displeji mobilu a zvažovala, čo sa asi mohlo stať.

Stratila kľúče a nemá náhradné?

Vyhrala v lotérii a chce sa pochváliť?

Zhorel jej dom?

Nenapadalo mi nič ďalšie, čo by ju mohlo prinútiť zavolať mi.

Ešte raz som si premerala displej a unavene si zívla. V tej chvíli mi zazvonil mobil a nech som akokoľvek nechcela počuť mamin hlas, zvedavosť ma prinútila hovor prijať.

„Haló?“ opýtala som sa, uvedomujúc si, ako trápne to znie.

„To som ja,“ ozvalo sa podráždeným tónom.

Mala som chuť zakričať: Veď ty voláš mne, nie ja tebe. Ty niečo chceš, tak sa spamätaj a hovor so mnou normálne, lebo zložím.

Zmohla som sa však len na tiché: „Aha.“

„Nechcem otravovať, ale mám problém.“

Povzdychla som si, ani som sa to nesnažila zakryť. „Počúvam.“

To slovo bolo pre náš vzťah neznáme. Nikdy sme skutočne nepočúvali a nevnímali, čo hovorila tá druhá, ak už došlo k nejakej konverzácii. Bolo nám srdečne jedno, čo sa deje za múrmi nášho vlastného sveta. Preto som tentoraz vedela, že musím mať nastražené uši. Mama ma nikdy nežiadala o pomoc, takže išlo o niečo vážne.

„Mala som nehodu. Spadla som zo schodov a mám v sadre celú nohu.“

Takže žiadna lotéria ani vyhorený dom či kľúče.

„Prišerne to bolí. Stále je to čerstvé. Mám potrhané šlachy, tuším aj postranný väz. Doktori takéto zranenie nevideli už dávno,“ pokračovala. „Divili sa, že kosti sú celé.“

„Je mi to ľúto, mama.“

Čo ďalšie sa hovorí v takýchto prípadoch? Skoré uzdravenie?

„Myslela som si, že to zvládnem sama, ale budem potrebovať pomoc a nenapadá mi nikto okrem teba. Preto volám.“

Vyschlo mi v ústach. Musela som nájsť lepšiu alternatívu.

„Čo teta Milena? Býva predsa neďaleko.“

„Má rakovinu a chodí na ožarovanie. Nepripadá do úvahy.“

Maminu sestru sme nevidali často, ale bola mi sympatická a zmienka o jej chorobe ma nepotešila.

V mysli som hľadala spoľahlivého človeka, ktorý mal k mame pozitívny vzťah a mohol by jej byť nápomocný. Nebolo to jednoduché. Bola ako ľadovec a nepúšťala si ľudí blízko k sebe.

„Čo Karolína? Ste predsa kamarátky a tie majú vo zvyku pomáhať si,“ vybavila som si usmievavú tvár jej bútlavej vrby ešte zo školských čias. Ich priateľstvo vydržalo viaceré búrky a príležitostne sa vídali.

„Jej dcére sa narodili dvojčatá a ich otec zdupkal. Dočasne u nej býva, aspoň kým sa deti nezladia na rovnaký režim. Je vyštavená a sama potrebuje oddych,“ prekvapila ma svojou ľudskosťou.

Neprestávala som hľadať záchranu v podobe človeka, ktorý by pomohol mojej nepríjemnej, arogantnej a sebeckej matke. Ja som to byť nechcela. Už len predstava spoločných chvíľ mala za následok môj stiahnutý žalúdok.

Obe sme mlčali a čakali na apel tej druhej. Mama to vzdala prvá.

„Tiež nie som z toho nadšená, ale budem potrebovať pomoc s nákupmi, sprchovaním a prípadným vozením na kontroly, kým sa nezbavím toho bieleho svinstva na nohe. Si moja dcéra.“

Zrazu jej vyhovovalo mať potomka.

„Nemôžu ti s tým pomôcť nejakí susedia? Pred rokmi by ti poniektorí zniesli aj modré z neba,“ neodpustila som si štiplavú poznámku.

Vedela, že narážam na jej milencov. Pobavene sa zasmiala. „Presne, ako vravíš. Pred rokmi. Vieš ty vôbec, že som žena po päťdesiatke? Nie som najmladšia a zdá sa, že už ani najšikovnejšia, keď som sa skotúlala z tých schodov ako hnilá hruška a takto sa dotĺkla. Mám aj narazené zápästie, ale to ma až tak netrápi. Nie som nadšená z toho, že potrebujem tvoju pomoc.“

„Ani ja,“ priznala som. „Ako si to vlastne predstavuješ?“

Zvalila som sa na posteľ, aby som náhodou neomdlela, keď mi mama povie o svojich plánoch.

„Vezmi si pár týždňov neplatené voľno,“ vyrukovala s nimi.

Zotmelo sa mi pred očami. Rýchlo som vstala a lapala po dychu. „To nemyslíš vážne!“

„Jasné, že áno. Stále predsa pracuješ pre Rada. Vyrastali ste spolu a musí ti vyjsť v ústrety. Veľmi tomu síce nerozumiem, ale tie novinové články môžeš písať kdekoľvek.“

„Rado nemusí nič. A pracujem pre časopis, nie noviny,“ opravila som ju a nervózne som kopala do nohy postele, aby som sa trochu upokojila.

„To je jedno. Ja aj tak nečítam,“ odbila ma.

„Vôbec ma to neprekvapuje,“ neodpustila som si poznámku. „Nemôžeš si predsa myslieť, že mi zavolaš a ja sa na všetko vykašlem a poslušne pribehnem domov, aby som ti slúžila! Mám vlastný život a ty tiež. Doteraz si ma nepotrebovala!“ povedala som rozhorčene.

„Ani ty mňa. Keby nie toho idiotského pádu, neotravovala by som ťa. Som v koncoch. S tou sadrou som totálne nemožná,“ zmiernila tón.

Už to nebola panovačná ženská, ale jej hlas znel tak obyčajne, až ma to zarazilo.

„Ako dlho ju máš?“

„Zrúbala som sa dnes ráno, takže len pár hodín, ale nie som sprostá a viem si zrátať dve a dve. Som bezmocná a trvá mi večnosť, kým sa dostanem z prízemie na poschodie. Mám úplne vystretú nohu a barla je v prípade schodov zbytočná. Keby mi fungovali aspoň ruky, ktorými by som sa vytiahla hore. Tá narazená ma bolí, akoby som mala zlomenú kosť. Lekári však tvrdia, že nemám a bolesť a opuch je kvôli tomu, že je to čerstvé.“

Snažila som sa predstaviť si mamu, ako sa odhodláva zavolať mi, a musela som sa usmiať.

„Toto je prvýkrát, čo ma potrebuješ. Mala by som byť nadšená,“ vyšlo zo mňa uštipačne.

„Nie. Mala by si prestať s tým sarkazmom.“

Môj povzdych bolo určite počuť až na prízemie paneláka, v ktorom som bývala v prenajatom byte. „Ako dlho budeš mať sadru?“

Mama sa potešila, že som nezložila. „Asi päť týždňov a potom ma čakajú rehabilitácie. Z duše nenávidím tie odporné schody!“

Vôbec som nepochybovala, že hovorí pravdu. Bolo len pár vecí, ktoré mala v živote rada. Už ako tínedžerka som pochopila, že sú to cigarety, televízia a sex.

„Popremýšľam a zavolám ti,“ pokúsila som sa ukončiť debatu bez finálneho verdiktu. Tajne som si priala prebudiť sa a zistiť, že toto celé je iba zlý sen.

„Čakám ťa,“ zmenila taktiku. „Uvedom si, že mám čoskoro šesťdesiat a som tvoja mama.“

„Veď práve. Za celý život sme nevedli dlhší rozhovor ako tento. Vďačíme zaň zlomenine. Nie je to smutné? A, mimochodom, do šesťdesiatky ti ostáva ešte necelých osem rokov, tak nezavádzaj.“

„Zbaľ si veci a dôjdi domov. Oslávime spolu moje narodeniny, aj keď takéto jubileum je skôr dôvodom opiť sa do bezvedomia.“

Keby som jedla, istotne by mi zabehlo a možno by som sa hneď aj zadusila. Naozaj som mala podozrenie, že sa mi to všetko iba sníva. V našom dome sa narodeniny nikdy neoslavovali. Každý rok som síce k vlašnej gratulácii a letnému bozku dostala obálku s peniazmi, a nebolo ich málo, ale mama nikdy neplytvala časom, aby mi kupovala na mieru šitý darček alebo nebodaj piekla tortu či chystala oslavu, na ktorú si pozvem spolužiakov.

„Musím končiť. Zavolám,“ vyjachtala som zo seba.